

Ministrováni s Ferdou Kuliferdou

napsal
Jan Lukeš
nakreslil
Jiří Vančura

MINISTRANTSKÉ OBLEČENÍ 63.

Ahoj kamarádi, někteří s ministrováním možná teprve začínáte. Víte, co si na sebe ministrant obléká? Někteří jste možná už ostřílení ministranti, ale kdybich se vás zeptal, co si vlastně oblékáme, třeba ani nebudeme vědět, co? :-)! Někdy už jsou pro nás věci tak automatické, že nad nimi ani nepřemýšlíme.

Oficiální oblečení ministranta je bílá ALBA. Dříve to byl běžný oděv v Římě, tzv. římská tunika. Alba je slovo z latiny = bílá. Do alby se dříve také oblékali nově pokřtění o Velikonocích a někde se to takto dělá dodnes.

V některých farnostech se k albě používá i tzv. CINGULUM. Provaz nebo pruh látky, který může být buď bílý, nebo i v liturgických barvách. Teď mám fialové cingulum, protože v únoru je doba postní.

V České republice je asi nejběžnějším oblečením ministranta černá KLERIKA, která kdysi příslušela jenom kněžím.

K vidění je také levnější varianta – a na zimu i na léto praktičtější :-)! – klerika bez rukávů. V létě v ní není takové teplo a v zimě se mi pod ní vejde v našem studeném kostele více svetrů :-)!

Někde si ministranti oblékají černou SUKNICI, nazývanou také KOMŽE, a černý LÍMEC.

Na tyto černé oděvy, kleriky, se obléká bílá ROCHETA či SUPERPELICE. V tuto dobu už oba názvy znamenají totéž, dříve se to odlišovalo. Jedná se vlastně o zkrácenou albu.

Výjimečně se můžeme setkat také s ministranty v červených klerikách či s límcem na rochetě. Ale myslím si, že je to již opravdu ojedinělé.

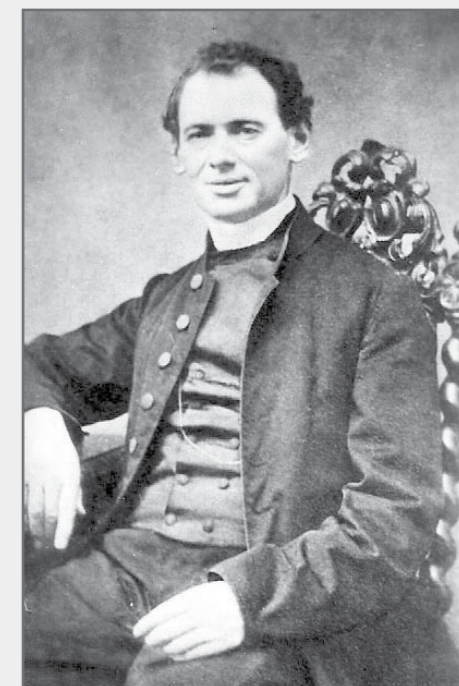
Milí kamarádi, ministrováni, to je velká výsada a také čest! Máme jako rytíři, jako vojáci speciální úkol a uniformu. Krásné ministrantské služby vám přeje váš

Ferdou Kuliferdou

Petr Janšta

NEÚNAVYVNÝ KAZATEL

Co má společného svatá Hedvika a skvělé kázání? Ano, je možné, že už jste někdy slyšeli vynikající kázání z úst nějakého kněze o svaté Hedvice. Především to může platit o ministrantech z ostravsko-opavské diecéze, protože svatá Hedvika je jejich patronkou. Ale je tu ještě jiná souvislost. V 19. století žil ve Vratislavi (tehdy Breslau, protože město bylo součástí Pruska, dnes Wrocław, město patří Polsku) jeden velmi skromný kněz, který ovšem vynikal svými promluvami. Ty trvaly i několik hodin, ale posluchači nebyli otráveni, ba naopak. Kázání, v nichž neustále vyzýval k pomoci sirotkům a vdovám, tak oslovovala věřící, že se vratislavské ženy rozhodly tomuto „apoštolovi charity“ pomoci. Robert Spiske (1821 – 1888) založil r. 1848 Spolek svaté Hedviky katolických žen a panen, brzy následoval Dům svaté Hedviky a v roce 1857 byl otevřen první domov pro opuštěné děti.

Pater Robert byl kaplanem kostela Panny Marie na Písku ve Vratislavi, jenž se stal během jeho působení nejnavštěvovanějším chrámem ve městě. Proudily do něj nejen

mi obavami stěhovaly do polorozpadlého bývalého kláštera augustiniánů v Nezamyslicích. V Prusku tehdy zuřil tzv. kulturní boj, kdy pronásledování katolíků nebralo konce. Také

P. Spiske mnoho vytrpěl, přestál tři infarkty, stále však neúnavně kázal a novou kongregaci podporoval alespoň dopisy. Po sedmi letech přišla sestřím do Nezamyslic radostná zpráva. V dopise z 2. prosince 1886 jim otec Robert oznámil, že byl v Prusku zrušen dekret rozhodující o vyhnání Kongregace sester sv. Hedviky ze Slezska, čímž se sestřím otevřela cesta zpět do vlasti. Důvěra otce Roberta v Boží Prozřetelnost nebyla zklamána. Několik sester se

opět přejely vedení Domu sv. Hedviky ve Wrocławu. Sestry se do svého původního mateřince vrátily v listopadu 1889. Část sester, která zůstala v klášteře v Nezamyslicích, u nás postupně založila 45 filiálních domů.

P. Robert podlehl záchvatu mozkové mrtvice 5. března 1888. V lednu 2009 vydal papež Benedikt XVI. dekret o hrdinských ctnostech a Robert Spiske byl prohlášen za ctihodného. V současnosti je tedy kandidátem na blahorečení. Je patronem kazatelů, sester hedviček a města Wrocławu.

První Dům sv. Hedviky ve Vratislavi

davy lidí dychtících po duchovním povzbuzení, ale navštěvovali její chlápce, jimž otec Robert sehnal práci. Nepřipomíná nám tento kněz jiného duchovního, který žil ve stejné době asi 1 300 km jihozápadně v italském Turíně? Dokonce rok úmrtí je stejný: P. Spiske i Don Bosco zemřeli oba v roce 1888.

Později se pruský kněz stal farářem a dómským vikářem ve vratislavské katedrále, jeho moudrost a skromnost přitahovaly množství věřících, ale i nekatolíků, uvádí se, že na jeho popud konvertovalo ke katolické víře kolem 2 000 lidí.

Ale zpátky ke svaté Hedvice a spolku založenému pod jejím jménem. V roce 1867 dostal P. Spiske svolení papeže k založení kongregace, a tak vznikla Kongregace sester svaté Hedviky, tzv. hedvičky. Nově založený řád však byl od počátku vystaven pronásledování, nesmíme zapomenout, že kongregace byla založena v Prusku, jehož vládci katolíky v lásce neměli. Vratislavský policejní prezident v roce 1875 nakázal, že řeholní společenství musí být do šesti měsíců zrušeno. Otec Spiske se tedy obrátil na olomouckého arcibiskupa s prosbou o přijetí sester do jeho diecéze, která se nacházela na území jiného státního útvaru, Rakouska-Uherska. Arcibiskup si přál příchod sester již několik let předtím, a proto s radostí souhlasil. Řeholnice se tedy s velký-

mohlo vrátit do Slezska ještě za jeho života v roce 1886, kde se ujaly sirotčince v Katowicích. Dne 5. března 1888 obdržel P. Robert s velkou radostí tři hodiny před svou smrtí dopis od wrocławského arcibiskupa ohledně

PRAMENY

<http://www.hedvicky.cz/index.php?page=11>

<http://www.bistum-augsburg.de/index.php/bistum/Heilige-des-Tages/Heilige/ROBERT-SPISKE>

https://cs.wikipedia.org/wiki/Robert_Spiske

Noční Vratislav (Wrocław), v pozadí katedrála sv. Jana Křtitele

